

Nagyböjt 2. vasárnapja

Róm 8,31b-34

Ki szakíthat el Krisztus szeretetétől?

³¹Ha Isten velünk, ki ellenünk? ³²Aki saját Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért áldozatul adta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? ³³Ki emel vádat Isten választottai ellen? Isten, aki a megigazolást adta? ³⁴Ki ítél el? Krisztus Jézus, aki meghalt, sőt fel is támadt, és az Isten jobbján közbenjár értünk?

Pál rezignáció ellenes tanácsokat ad. Ezeknek a tanácsoknak az alapja Krisztus szeretete. Mindenféle szeretet erős kötődést jelent valamely más személyhez, következésképpen annak életstílusához is. Ezt az általános tapasztalatot használja ki Pál, amikor Isten szeretetéről mint erőt adó valóságról beszél. Mögötte áll persze Pál zsidó vallási tapasztalata. Ugyanis a zsidók nem hittek Istenben, hanem vagy bele szerelmesedtek, vagy pedig gyűlöltek, de semmiképpen nem tudták vallási érzelmeiket ettől a két szélsőségtől megőrizni. Ilyen értelemben az istenszeretet, vagy az Isten iránti szerelem óriási erőt jelentett minden küzdelemben a zsidóságnak és az egyes zsidó embernek is. Nem gyengítette el az, hogy sokan vannak ellene, hanem kitartott meggyőződése mellett. Éppen az istenszeretet adott erőt a makacs ellenállásra.

Isten emberek iránti szeretetének nagyságát mutatja a Jézus áldozata, amelyet a világteremtő Isten, az Atyaisten felől néz az apostol. Minden szeretet nagyságát az érte vállalt áldozat nagysága mutatja meg a legjobban. Isten nagy áldozatot vállalt a bűnösökért, és az Isten nevében Jézus is különösen nagy megértést mutatott tanítványai iránt. Pál látatlanból is tudja, mekkora nyomást és terhet jelent egy pogány városi kultúra a keresztény közösségekre, a pogány társadalom ítélete, esetleges gyanakvása, még inkább gyűlölete a keresztény közösségnek és az egyes egyénnek is.

„Ha Isten velünk, ki ellenünk?” (31. v.) kérdéssel Pál a római közösségnek a kipróbált konfliktustűrő zsidó hit öntudatát ajánlja. Az apostol a maga tapasztalatából tudja, hogy a közösségi nyomás nagy terhet jelent az embernek. Az ókori társadalom erős alkalmazkodást igényelt, az Istennel kapcsolatos kérdésekben pedig sok esetben kéréshetetlen gyűlöletet tudott szítani. A hellenizmus ugyan a másik vallással kapcsolatos előítéleteket némileg tompította, de még így is

sokkal többet jelentett egy másik vallási közösség képviselőjeként élni egy pogány közösségben, mint a Fradi-Vasas meccsen Fradi-szurkolóként ülni a Vasas szurkolói között. A fiatal keresztény egyházhoz kötődők minden pogány vallási közösségtől különböztek. Hasonlóan a zsidókhoz, akik a pogány vallás képviselői előtt inkább minden istenkultusz tagadóinak tűnhettek, mint egy másik vallás képviselőjének. Vagyis a keresztények azt tapasztalták, hogy mindenki ellenük van. Ebben a pszichológiai helyzetben igen fontos volt az a belátás, hogy a mindenkinél többet érő Isten velük van, és a társadalmi előítéletek alól és a büntudat alól felmenti őket. Ebben a helyzetben egyrészt azt kellett hangsúlyozni, hogy Isten szeretete milyen áldozatokra kész, másrészt az Istenhez való ragaszkodás milyen nagy erőt tud adni.

Furcsa módon Európában a kisebbségbe jutott keresztény egyházak hívei ugyanezt a társadalmi nyomást érzik, hogy minden történelmi dicsőség ellenére a jelen társadalom a nyilvános hitvallást legtöbbször nem értékeli, hanem ellenszenvével bünteti. A híveket elítéli, konzervatív embereknek tartja. A hit és a meggyőződés társadalmilag divatos és hatásos kirekesztő fogalma lett a modernség, a liberalizmus. Aki nem követi a tömeg ízlését, aki kilóg az általánosan hangoztatott társadalmi dogmák és médiafrazeológia szokásrendszeréből, azt konzervatívnak, intoleránsnak, maradéknak, sőt veszélyesnek, vallási fanatikusnak is nevezhetik. Akiről pedig ezeket a nagy nyilvánosság előtt elterjesztik, az hiteltelen lesz, és érezni fogja az ellene irányuló ellenszenv terhét. Ma már Európában csak igen szűk körben él a vallási filozófia, a nagy nyilvánosság előtt az eszmére a szimpátia és az antipátia irányítása történik. A többségi vélemény nem akarja tűrni, hogy a vallásos meggyőződés társadalmi nyilvánosság legyen. Az igazi kérdés, hogy ez a nyomás, elszakít-e Krisztus szeretetétől, gyűlöletet kelt bennünk, vagy szilárd meggyőződéssel el tudjuk viselni és kezelni ezt az érzést.